

ת"פ 17/01/19702 - מדינת ישראל נגד איתי חסאן

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 17-01-19702 מדינת ישראל נ' חסאן
תיק חיצוני:

בפני מאשימה
כבוד השופטת טל לחיאני שהם
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ע. חומרי
נגד
איתו חסאן ע"י ב"כ עו"ד שי פלד
נאשם

החלטה

1. בפני בקשת המאשימה לחילוט תפוסים לפי סעיף 39 לפקודת סדר דין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969 (להלן: "הפקודה").

2. ביום 7/3/17 הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירת סחר בסם מסוכן, החזקת סם לצריכה עצמית וכן הכשלת שוטר.

מעובדות כתב האישום עולה כי הנאשם הגיע ברכב מסוג מיצובישי מ.ר. 3532576 (להלן "הרכב") למקום ביצוע העבירה וכי ברכב נמצאו מאוחר יותר סם מסוכן וכן משקל אלקטרוני.

3. המאשימה בכתב האישום ציינה כי בסיום ההליך תעתור לחילוט הרכב וכן הכסף שנתפס על הנאשם עם מעצרו בהתאם להוראת סעיף 39 לפקודה.

יחד עם זאת, במעמד הטיעון לעונש ציינה ב"כ המאשימה עתירה רק לחילוט הרכב כשהפנתה לטיעונים כתובים שהוגשו בכתב בעניין זה במסגרת בקשה לשחרור התפוסים (שם משום מה הפנתה להוראות פקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] התשל"ג - 1973).

רק במעמד דיון השמעת גזר הדין התייחס ב"כ המאשימה לבקשה לחילוט הכספים.

מעבר להפניה לבקשה לא ביקשה המאשימה להגיש ראיה כלשהי.

4. ב"כ הנאשם התנגד לבקשה, למעט השבת 300 ₪ מסומנים ששימשו השוטר לביצוע ביום עסקת הסמים.

במעמד הדיון הציג רישיון רכב המעיד על רישום הרכב על שם אשת הנאשם. עוד ציין כי המאשימה לא הציגה ראיה שיש

בה כדי להעיד שהוראת **סעיף 39 לפקודה** מתקיימת ועל כן עתר לדחות הבקשה.

5. **סעיף 39 לפקודה** מגדיר את סמכות החילוט וקובע כדלקמן:

"(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם.

(ב) ניתן חפץ כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה ולא חל עליו אחד התנאים האחרים האמורים בסעיף 32, לא יחולט אלא אם החפץ ניתן מאת בעליו, או מאת המחזיק בו כדין, או על דעתו, כשכר בעד ביצוע העבירה שעליה הורשע הנידון, או כאמצעי לביצועה, או בעד ביצוע עבירה אחרת הקשורה בעבירה שבה הורשע הנידון, או כאמצעי לביצוע העבירה האחרת; ואין נפקא מינה אם ביצע הנידון את העבירה האחרת ואם לאו, ואף אם לא נתכוון לבצעה.

(ג) צו חילוט לפי סעיף זה יכול שיינתן בין בגזר הדין ובין על פי עתירה מטעם תובע."

6. **סעיף 39 (א) לפקודה** קובע שני תנאי מצטברים לחילוט החפצים:

1. מדובר בחפץ שנתפס על-פי הסמכות הנתונה לשוטר בסעיף 32 לפקודה.

2. הנאשם שהורשע במעשה העבירה הינו בעל החפץ.

סעיף 39(ב) לפקודה מאפשר חילוט חפץ, שהאדם שהורשע בו אינו בעל החפץ, אם החפץ "ניתן מאת בעליו, או מאת המחזיק בו כדין, או על דעתו", בין היתר, "כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

7. טרם הכרעה אציין כי על אף עתירת המאשימה לחילוט, לא הוצגו בפני ראיות בעניין זה מטעם המאשימה והמאשימה במסגרת בקשה זו לא ביקשה להעיד ולחקור בנגדית את הבעלים הרשום של הרכב, אשת הנאשם, ו/או להגיש ראיות באשר למקור הכספים שנתפסו אצל הנאשם.

8. לאור הודאת הנאשם בכתב האישום המתוקן אין מחלוקת כי הרכב שימש אותו כאמצעי לביצוע העבירות ומכאן כי תפיסתו של הרכב על ידי המשטרה נעשתה כדין.

לגבי הבעלות ברכב - אין מחלוקת כי הרכב רשום על שם אשת הנאשם. המאשימה ביקשה כי בית המשפט יקבע שמדובר אף בבעלות של הנאשם מכח חזקת השיתוף בין בני זוג.

עמוד 2

כידוע, חזקת השיתוף לקוחה מהליכים אזרחיים שעניינם בחלוקת רכוש משותף בין בני זוג וסבורני כי אין די בחזקה זו כדי להעיד באופן מידי על בעלות הנאשם ברכב לצורך הליך זה.

כידוע, בעלות פורמלית איננה חזות הכל ומבחן השליטה ברכב הוא המבחן הרלבנטי לענייננו אלא שכאמור מעבר לטענה לקונית של המאשימה בעניין חזקת השיתוף לא הציגה המאשימה בדל ראיה לעניין השולט (או השולטים) ברכב.

גם כאשר מבצע העבירה איננו הבעלים של הרכב, עדיין התיר המחוקק בידי בית המשפט סמכות להורות על חילוט הרכב אם החפץ ניתן מאת בעליו או על דעתו כאמצעי לביצוע העבירה.

כאמור, המאשימה לא ביקשה להציג ראיות ו/או לחקור את אשת הנאשם ומכאן שאין לבית המשפט בדל ראיה באשר לנסיבות מסירת הרכב לידי הנאשם.

9. כאן המקום לציין שבמסגרת הטיעונים לעונש, עת עתרה המאשימה לחילוט הרכב, הוגשה לעיוני תגובה כתובה של המאשימה שהוגשה בבקשת אשת הנאשם להשבת הרכב התפוס במסגרת תיק המ"ת.

שם באופן תמוה (בניגוד להצהרתה בכתב האישום) התייחסה המאשימה להוראת **סעיף 36 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] התשל"ג - 1973**, מה גם שהטיעונים שהוצגו בפני אינם רלבנטיים לשאלת החילוט אלא התייחסו לשאלת התנאים לשחרור זמני של הרכב עד החלטה בשאלת החילוט.

10. כשאלה פני הדברים, בשים לב להתנהלות המאשימה, לא הוצגה בפני תשתית ראייתית מספקת להורות על חילוט הרכב והנני דוחה הבקשה.

11. באשר לחילוט הכספים, לא הוכיחה המאשימה כי הכסף שנתפס אצל הנאשם הוא שכר שניתן בעד ביצוע מעשה עבירה.

אכן מדובר בסכום כסף משמעותי שנתפס אצל הנאשם, אך לא הוצגה כל ראיה לפיה מדובר בכסף שנתקבל אצל הנאשם כתוצאה מסחר בסמים. בנוסף, ב"כ הנאשם טען כי הנאשם בחקירתו נתן הסבר למקור הכספים אך כאמור בפני לא הוצגה ראיה כלשהי בנוגע למקור הכסף.

משכך, אין מקום להורות על חילוט הכספים, למעט ₪ 300 מסומנים שניתנו על ידי הסוכן לנאשם במסגרת עסקת הסמים שביצע.

11. לאור כל האמור לעיל ואי קיומם של התנאים המצטברים **לסעיף 39 (א) לפקודה**, הנני דוחה את בקשה לחילוט הרכב והכסף, למעט ₪ 300 מסומנים שיושבו לידי המשטרה.

12. להודיע ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ז' אב תשע"ז, 30 יולי 2017, בהעדר הצדדים.